

11-ТИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН
ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ

ПИЕРО 2019

БЮЛЕТИН

брой 2 • 25.09.2019 г. • Стара Загора

ЧЕСТИТКА ЗА ВЕЛИКОЛЕПНАТА КНИГА

Никола Вандов

Не с бяла завист, а със светла радост пиша тези няколко думи.

Книгата „Истории за часовник, кукли и липов чай“ е зачената и работена през петия сезон – сезонът на любовта. Преминала през обичайните изпитания на любовта – труд, дълго очакване, временни откази и леки отчаяния, необходима упоритост и пълна посветеност, тя среща очарователно доброжелателство и помощта на своите поръчители.

Резултатът – дори при възможните непълноти, е впечатляващ.

Вече трети куклен театър у нас има

книга запаметяваща с подробности неговата невероятна история. Столичният куклен театър, кукленият театър в Пловдив, сега и този в Стара

Загора. Към тази кратка поредица би трябвало да се присъединят куклените театри във

Варна, Сливен и

ред други театри с приноси в развитието на кукленото ни изкуство.

Но това е друг разговор, а сега да се вгледаме в издателското каре и да запомним с любов имената в него: Светла (Русалка) Бенева, Катерина Георгиева, дизайнерката Кети Бинкова. Те напълно заслужават това.

Посленик от Катерина: Този текст ми бе връчен емоционално между представленията. На гърба на програмата на фестивала, Никола Вандов, който свойски назовавам „Кольо“, изписал този спонтанен изблик на любов. Часът е 23.35, безпроблемно разчитам забързания почерк и се усмихвам (почти под мустак). Хубавите писма верно били на път!

Самодива

ТЕАТЪР „Л. КАБАКЧИЕВ“ –
КАЗАНЛЪК, БЪЛГАРИЯ

- нетрадиционна приказка за силата на любовта

„Питаш ме дали те обичам? Не зная девойко, ако Любовта е оная магия, дето ти краде съня, дето ти спира дъха и реже душата ти с нож, дето от нея боли, дето с нея летиш, дето убива... Да! Орисан съм тая Магия на теб да я дам!, така момъкът Иван се обяснява в любов на своята Самодива. А от преданията знаем, че ако самодива залюби мъж, той може да полудее, но не може да се ожени за нея. Има шанс единствено ако открадне булото и, тогава тя ще се превърне в обикновено момиче и двамата могат да се вземат. В постановката на Драматичен театър „Любомир Кабакчиев“ - Казанлък, нещата се обръщат, Иван, който толкова обича любимата си, минава през препятствия и пречки, за да я спечели. В тази постановка финалът е нетрадиционен, нещо повече - той е щастлив, той е прослава и апотеоз на любовта. Обикновено самодивите избождат очите на момчето, но тук самодивата помага на любимия си да избяга от останалите ѝ посестрими, а на крилете на орела двамата успяват да се върнат в неговото село. И когато той и връща отново булото, момичето, с подобен на нестинарски

танц, само го хвърля в огъня и пречките пред любовта им падат.

Простата и вълнуваща история за истинската любов се развива на фона феерия от звуци, светлини и танци. Силно опростеният декор се доближава до детските представи за приказното и магичното, затова спектакълът се гледа с лекота и удоволствие и от децата, и от възрастните. Един от интересните акценти е умението подръчните материали да се превръщат в различни декори, провокирайки и въображението на зрителя. Текстът е „обран“, не натежава, а благодарение на двамата режисьори се получава чудесен синтез с танците, които стават своеобразно продължения на репликите. Трудно е да се отдели танцът от диалозите. Постановъчният екип включва режисьор и автор на кукли – Мара Бонева; режисьор и хореограф – Светлин Ивелинов; сценография – Иван Бояджиев, музикална адаптация – Милен Ямаков. Актьорите са многофункционални, превъплъщават във всичко, и в реалния и в приказния свят - Иван и майка му, момците и момите на мегдана, овчиците. А в същото време - самодивите, орелът,

който пренася Иван на горната земя; животните, птиците и вихрушките, над които прелита той. Много впечатляващи са самодивите - кукли, които нямат тяло, а само глави, а дълги бели воали обгръщат ръцете им и ги правят ефирни. От пръчки и воали са овцете, орелът е с глава от дървени пръчки, а крилата му са бели платна.

„Самодива“ е различен, приказен и магичен спектакъл за силата на любовта, чудесен синтез на музика, танц и слово, доказващ, че нови форми и инвенции може да има навсякъде, където има таланти и решителни хора, готови да правят нетрадиционни постановки.

През погледа на театроведа

Габриела Евстатиева

Вдъхновение

ИЗЛОЖБА „СЦЕНОГРАФИЯ

ЗА КУКЛЕН ТЕАТЪР“

АРХ. ИВАН ЦОНЕВ (1928-2017)

Вдъхновението идва в онези моменти, когато всичките сетива са погалени от невидимата енергия на онова, което ни заобикаля.

Получих вдъхновение...

Къща, превърнала се в архитектурно наследство, строена в края на XIXв., която крие безброй истории и тайни. Днес тя е отворила вратите си за различни културни събития, които й вдъхват живот.

В малкото дворче на къщата са се събрали хора, малко или много свързани с кукленото изкуство, за да посетят изложбата на емблематичния за кукления театър, а и като цяло за сценографското изкуство архитект Иван Цонев.

Влизам в къщата и бавно се качвам по витите, дървени стълбите. Опитвам се да усетя цялата атмосфера на мяс-

тото и да се върна някъде там назад във времето. Стигам до втория етаж и се озовавам в малко антре между две стаи, където са подредени творбите. Мебелите, снимките, книгите всичко е там, а между тях са изложени проекти и скици, които представят различните периоди от творчество му и малка част от представленията, на които е бил сценограф.

Вече съм във друго времепространство, сетивата ми са изострени и внимателно изследвам всеки предмет, скица и рисунка. Вдъхновение...

Сред много важните неща, които творците оставят след себе си, не са само техните произведения. Най-ценното са идеите и мислите, които те провокират или въодушевяват, които имат силата да променят и да градят нови основи.

Изкуството на търпението

HAGOROMO

(КРИЛАТИТЕ ОДЕЖДИ)

I TSUCHIGUMO

(ЗЕМНИЯТ ПЯК)

Има едно нещо, което западният свят никога няма да разбере и това е театър Но. Той се втурва с всичките си географски карти да посещава източните полета, потънали в сладка марамя, изважда своите книги с дзен мъдрости, ходи на йога и яде био храни. Но западният свят продължава да бърза, да изживява минутите си, дишайки с една стъпка напред. Гостуването на Но театър „Ямамото“, Осака, Япония в Стара Загора на-

прави забавянето на дишането ни възможно. Сигурна съм, че повечето от вас знаят минимум история на това древно изкуство, запознати са със силно ритуалния му характер, в който разказът следва един необикновен ритъм, рязко отдалечен от представите ни за динамика, сюжетна линия, енергия. Театър Но е най-особеният вид разказване на сцена, който съчетава в себе си древността на японските самураи, поетичността на притихналата душа, виковете на музикалните инструменти, пиршеството на костюма и прецизността на всяка стъпка.

Изживяването в театър Но е като да се изправиш срещу собствените си навици и да ги превъзмogneш в името на нещо наистина неочаквано и пристъпващо смело зоната ти на комфорт – ритъмът ти на дишане първо се забързва, после започва да следва концентрирано всяко движение, всеки звук, всяка малка промяна в разказа. Драматургията в този театър е създадена в момента между нежно съзерцание, самурайски бой и изгрев над Фуджи. Бях чувала, че за определен тип сценични изкуства е

добре човек да има нужните знания и информация. Но не бях чула никъде, че за японското изкуство трябва да затвориш очи, да дишаш до десет, след това рязко да изпуснеш парата и да влезнеш в залата, изоставил всичките си предизвикващи съпротивление наслаждения и мисли.

Най-важното за този вид изкуство е, че няма никакво значение дали ти харесва или не. То живее някъде над простите ни аналитични рефлексии и опитите ни да го подредим в конкретика. Сам по себе си Но е достатъчно конкретен и точен. Воден от замаяното и почти трансиращо усещане за ритъм, той води зрителя много прецизно и дисциплинирано към момента на усилващ катарзис – обикновено това е познатият момент

в приказката, когато героят побеждава злото, когато душата излети в небесата освободена, когато доброто спечели. Японският театър тази вечер ми подсказа, че всички приказки по света се познават и си разменят символика, но само културата на отделния индивид може да ги разкаже така, че в различността на формата да можеш да откриеш нови послания, по-широки хоризонти, други по красота измерения.

А театърът няма защо да бърза. Нека го оставим да вземе бавно своите най-музикални инструменти, да опише в тишина един възможен изгрев и да поеме по спокойния път на разказа. Там, където в бавността можем да срещнем един по-харизматичен живот.

През погледа На фотографа

Теодора Тодорова

МАЛКО ТЕАТРО – БУДАПЕЩА, УНГАРИЯ И ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – СЛИВЕН, БЪЛГАРИЯ

ЦЪФНАЛИ ОЧИ

Част от паралелната програма на 11-ото издание на фестивала е спектакълът за възрастни на КТ Сливен и „Малко театро“ – Будапеща, Унгария, „Цъфнали очи“ по романа „Виенският апартамент“ на Радостина Ангелова. Представлението е поредният съвместен проект на режисьорите Габриела Хаджикостова и Ищван Наги и сливенските кукленици. Авторите на спектакъла не следват сюжетната линия на романа. Те са избрали да използват приказките, вместили между отделните глави от него и да ги преплетат с лични истории на четирите актриси.

Текстовете са съчетани с танц и музика, изпълнена на живо от Атила Шимон, като по този начин изграждат спектакъл, който не може да бъде поставен категорично в определен жанр. Всяко едно от момичетата

се появява пред публиката и като актриса, представяща пред зрителите дадена история, и като самата себе си – разказваща за своите детски спомени, любови, загуби, страхове, надежди и мечти. Тази комбинация обаче стои леко хаотична и накъсана, макар да има опит за музикални преходи, допълнени от танц.

Спектакълът се стреми да разкрие вътрешния свят на жените, изпълнен с болки, сълзи, отговорности, приключения и щастие. А личните разкази на актрисите позволяват свободна интеракция с публиката и внасят нужната доза свежест в представлението. Макар този ход да има своето очарование и да пробужда позитивни реакции у зрителите, остава усещането за липса на завършен спектакъл, а само такова наподобяващо разхвърлени разнородни фрагменти по сцената.

Самодива

ТЕАТЪР „Л. КАБАКЧИЕВ“ –
КАЗАНЛЪК, БЪЛГАРИЯ

Само желание не е достатъчно, за да се направи едно стойностно и естетически издържано театрално представление. Също така, да се смесват различни театрални жанрове и да се колажират, както е модерно да се прави днес, не винаги е най-доброто решение.

фотограф Теодора Тодорова

Представлението „Самодива“ на театър „Любомир Кабакчиев“, Казанлък се цели точно към такова многообразие - куклен театър, драматичен театър и танцов театър се заплитат в опита си да разкажат историята по едноименната приказка на Ран Босилек. Липсата на конкретна естетика и форма, на която да бъде подчинен сценичния разказ, бе причина за загубата на цялостното въздействие на спектакъла. Драматургичният текст спокойно може да бъде съкратен до минимум и така зрителите да се съсредоточат върху музиката и визуалната част.

Абсолютно бялата сценография и костюми по никакъв начин не провокират въображението, а всъщност това е най-важното! Самодивите, които са част от мистичната страна на нашия фолклор по нищо не се различават от обикновените жители на селото. Единствено цветните проектори и леката промяна в декорациите даваха информация за това къде се намират героите.

Проблем на спектакъла е драматургията и по-конкретно умението за построяване на ясно разбираем разказ. Той е основният материал, от който се започва работният процес и трябва да бъде конструиран правилно и да няма излишни и празни думи, които затрудняват следващите етапи от процеса.

Въпреки всичко си личеше желанието на актьорите да заразят публиката със своята енергия.

фотограф Теодора Тодорова

Премиера на книга

**Частно парти с Лудия Шапкар:
"История за часовник,
кукли и липов чай"**

**60 години Държавен куклен
театър – Стара Загора**

Вече два дни в Стара Загора прекарваме в тичане между Операта, Кукления и Драматичния театър. Някъде по пътя между тях се намира Къщата на Архитекта, която приамва обичащата ми всичко старо и артистично душа. Това вдъхновяващо пространство сякаш те пренася в едно друго измерение, където времето е забавило ход, а всеки метър е пълен със запечатаната история на нечии спомени. И някак абсолютно естествено там се проведе представянето на юбилейния сборник за 60

фотограф Теодора Тодорова

годишнината на Кукления театър в Стара Загора със съставители Светла Бенева и Катерина Георгиева.

Още с влизането в двора на къщата на стълбите пред входа ни посреща специален тематичен кът, изграден около две купчини с нестандартно

фотограф Теодора Тодорова

фотограф Теодора Тодорова

През погледа На фотографа

Теодора Тодорова

изглеждащия юбилеен сборник. А темата на цялото представяне, естествено, е провокирана от самата книга. Без тържествени речи и излишна помпозност, често срещани на подобни събития, директорът на Кукления театър Дарин Петков и съставителите Светла Бенева и Катерина Георгиева ни споделиха накратко за работния процес по създаването ѝ, и ни покавиха на чаено парти с Лудия шапкар.

Липов чай, спомени и споделени истории изпълниха двора на Къщата на Архитекта, а книгата, макар и две години след 60 годишния юбилей, сякаш знае точния момент, в който трябва да се появи и го прави с финес и въображение.

EROR 404

ГРЕШКА 404

ТЕАТЪР „ANGELES DE TRAPO“ –
МАЛАГА, ИСПАНИЯ

“Съобщение за грешка с код 404 е стандартен HTTP код за отговор от страна на сървъра в компютърна комуникационна мрежа, който показва, че браузърът е в състояние да комуникира със сървъра, но сървърът не може да намери заявената страница или файл.”¹

фотограф Теодора Тодорова

Спектакълът „EROR 404“ отразява съвременната действителност, такава каквото е, без задръжки и излишна свенливост! Вагнер Галло говори чрез представлението си за трагедията на днешният човек: зависимостта от електронните устройствата. А тази трагедия е следствие от една друга, стара почти колкото произходът на човека – комуникацията, тази, която не съществува. EROR!

Авторът създава целия свят, който е нужен на младото момче Стив (а и вече на няколко покооления), а именно неговата стая, стая, в която са най-важните за него неща: компютър, роботизирано куче и неговите дроне. Стив си набавя всичко, което му е нужно в реалния свят от виртуалния – поръчва храна, гледа филми и играе игри. Той изживява живота си виртуално, а това звучи много познато, сякаш преживяно от самите нас.

Всъщност под вулгарната на пръв поглед история, прозира дълбочина, която обаче не успява да изплува на повърхността. Спектакълът плува на повърхността между брилянтната идея и несъвършеното изпълнение, в което куклата, така и не успява да получи своята автономност.

Някак като за спасителен пояс се хванахме за хумора и актуалността на темата, но пропуснахме липсата на разказ, който ни кара да се вълнуваме в дълбочина. С риск да се повтори, като огромен проблем се очертава работата на съвременния артист с драматургията и провеждането на история, в която битуват причинно-следствени връзки.

Не може да се отрече обаче, че „EROR 404“ има потенциал да открие „заявената страница“ и да изплува над повърхността именно с нея, над ироничното.

¹ Справка в интернет***

„Цъфнали очи“ - неконвенционално преживяване за публиката

МАЛКО ТЕАТРО –
БУДАПЕЩА, УНГАРИЯ
И
ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН
ТЕАТЪР –
СЛИВЕН, БЪЛГАРИЯ

Един спектакъл, синтезиращ в себе си слово, модерен танцов театър, жива музика с цигулка и импровизация, която го приближава и до кукленото изкуство, с детска играчка и найлонови торбички, представиха във втория ден на куклено-театралния фестивал „Пиеро“ Малко театро - Будапеща, Унгария, и Държавен куклен театър - Сливен. Сценарият на нетрадиционната пиеса е по романа на Радостина Ангелова „Виенски апартаменти“. Впечатлява вплитането на живото изпълнение на музиката на Атила Шимон не просто като музикален фон, а като част от случващото се на сцената и като активен елемент в цялостната конструкция на спектакъла.

Завладяващо е общуването с публиката на Мария Джойкева, Никол Николова, Никол Султанова и Цветелина Николова, които с лекота излизат от един и влизат в друг образ.

Анотацията на спектакъла предупреждава, че „без да робуваме на конвенции, тук смело прекосяваме

жанрови и езикови граници“, но изживяването на пресичането на границите прави екипа на създателите му още по-смели в очите на зрителите.

„Когато очите на жената цъфнат, не е на добро... А те може никога да не цъфнат.“ Любовта през женските очи в „Цъфнали очи“ е позната и непозната, странна и не толкова, но докосва душата и я кара да цъфти от докосването ѝ до този спектакъл.

Режисурата на постановката е на Габриела Хаджикостова и Ишван Наги, а българско-унгарският спектакъл се осъществява с подкрепата на Министерството на човешките ресурси на Унгария.

През погледа на фотографа

Теодора Тодорова

ВИКТОР ТОТ – БУДАПЕЦА, УНГАРИЯ

МОЯТ ДОМ

Соло концерт със саксофон
и визуални ефекти

ОРГАНИЗАТОРИ: **Голямата награда на фестивала е статуетката ПИЕРО на скулптура** **Емил Иванов**

ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства и художествено образование" Община Стара Загора Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:	ФОНДАЦИЯ "АРТ ОФИС"	КЪЩАТА НА АРХ. ДИМОВ	СДРУЖЕНИЕ ЗА СЪВРЕМЕННО
MIDALIDARE ESTATE	ресторант ОББ Част от КФС груп "МАСКАТА"	Хотел Фокс Румс - Стара Загора	ИЗКУСТВО И КУЛТУРА "РАЗЛИЧНИЯТ ПОГЛЕД"
АНОНС реклама и дизайн	ХОСТЕЛ ПЕНЕВ	НЕПЕДОНИ Стара Загора	Държавна опера - Стара Загора
VIVACOM	ресторант "Червемето"	хотел ресторант "Уникато"	Драматичен театър „Гео Милев“, Стара Загора РБ „Захарий Княжески“ АКТ Унима България
Мега Принт Стара Загора	хотел ресторант CITY	БИСТРО ПЕГАС СБХ ВАЛИВАЛ ООД	

МИЛЕНА НЕДЯЛКОВА
АДВ. МАРИАНА ИЛЧЕВА

ПРОФЕСОР Д-Р ВАЛЕНТИН СТОЯНОВ

РАДИО Медийни партньори:	СТАРА ЗАГОРА	СПИСАНИЕ „КУКЛАРТ“	stz news новинарският сайт	ДОЛАП БГ 2 БНТ
сайт за култура вз.пРЕК.и. com	ТВ Стара Загора	STARAZAGORA.LOVE		

Издание на пресцентъра на "Пиеро 2019"
Дизайн - Камелия Димитрова

www.pierrot-bg.com